

Izrael

és a világ jövője

Izrael és a világ jövője

Mindenki számára nyilvánvaló, hogy az ember ma egy gyorsan változó világban él. Az 1914 előtti Európában szinte minden hatalmas örökletes uralkodó házáat más kormányzati formák váltották fel, és a Föld lakosságának nagy része különböző típusú diktatúrák ellenőrzése alá került. Az első világháború kitörésével kezdődő időszak nagy mértékben a világ kormányainak általános romlását és szétagolódását hozta magával. De ez nem teljesen így van, mert ugyanebben az időszakban sok új nemzet született.

Az egyik ilyen Izrael. Talán pontosabb lenne azt mondani, hogy Izrael újjászületett, mert ez a nép korábban már volt nemzet, saját kormányzattal. Az ókori Izrael nemzet azonban olyan kiváltsággal rendelkezett, amely sem előtte, sem utána nem volt meg más népnek a földön, mivel kormányzata Isten irányítása alatt működött. A Biblia szerint Izrael királyai „az Úr trónján” ültek. 1 Krónikák 29:23

Izrael utolsó királya Zedekia volt. (Ezékiel 21:25-27). Kr. e. 606-ban Zedekia trónját Nebukadneccar király elvette, és az egész nemzetet fogságba vitték Babilonba. Ez a fogság hetven évig tartott. Eközben Babilont a médek és a perzsák hódították meg, és Perzsia királya, Kürosz adta ki a felszabadítási rendeletet, amely engedélyezte az izraelitáknak, hogy visszatérjenek földjükre, de nem alapíthattak saját kormányt.

Attól az időtől kezdve Izrael továbbra is hódolt nép maradt, bármelyik nemzet vazallusa, amelyik uralta földjüket, ami Jézus idején a Római Birodalom volt. Kr. u. 69 és 73 között Titus, a római hadsereg vezetője ostrom alá vette és végül elpusztította Jeruzsálemet. Azok az izraeliták, akik nem haltak meg ebben a szörnyű megpróbáltatásban, szétszóródtak a világban. Ez a helyzet évszázadokon át fennmaradt, és a zsidó nép ezt a időszakot szétszóródásuk korszakának nevezi.

A szétszóródás előrejelzése

Mózes, Izrael törvényalkotója előre megjósolta az izraeliták szétszóródását a nemzetek között, és újbóli összegyűjtésüket, ahogyan azt az elmúlt században láthattuk. Ez az előrejelzés a Deuteronomium 29:24 és 30:1-6-ban található. A prófécia utolsó része így hangzik: „Az Úr, a te Istened, visszatérít téged atyáid földjére, és újra birtokolni fogod azt a földet. Akkor még gazdagabbá és népesebbé tesz téged, mint atyáid voltak! Az Úr, a te Istened, meg fogja változtatni a te szívedet és minden utódod szívét, hogy teljes szíveddel és lelkeddel szeresd Őt, és élhess!”

Mózes azt is megjósolta, hogy mennyi ideig fog tartani Izrael függetlenségének elvesztése és szétszóródása. Mint láttuk, Izrael Isten alatt álló nemzet volt, és ezért a vétkekért fegyelmező intézkedéseknek volt kitéve. Mózes utal bizonyos korrekciós büntetésekre, amelyeknek ki lesznek téve,

majd hozzáteszi: „Ha mindezek után sem hallgattok rám, hétszeresen büntetlek titeket bűneitekért.”
Levitikus 26:18

Ez a „hétszeres” büntetéssel kapcsolatos figyelmeztetés négyszer ismétlődik. A próféciaák tanulmányozói úgy vélik, hogy ez egy időmérés. A Szentírás szerint a szimbolikus „idő” 360 éves időszakot jelent, és hét ilyen időszak összesen 2520 évet tesz ki. A Bibliai kulcs ehhez a számítási módszerhez az Ezékiel 4:4-6-ban található. Mivel Mózes prófeciája azt jelzi, hogy ez végső büntetés lesz, úgy véljük, hogy ésszerűen következtethetünk arra, hogy ez a nemzeti függetlenség elvesztésével kezdődött 606-ban, utolsó királyuk, Zedekia megdöntésével.

Ha 2520 évet számolunk Kr. e. 606-tól, akkor Kr. u. 1914-hez jutunk. Ekkor kezdődött az első világháború. Ebből a konfliktusból származott a törökök kiűzése Jeruzsálemből és Palesztina földjéről Allenby brit tábornok által, a híres Balfour-nyilatkozat, valamint az ősi hazának megnyitása a zsidó menekültek és úttörők előtt minden országból. Ez új életet és reményt öntött a cionista mozgalomba.

Bár voltak ideiglenes visszaesések, a zsidók által végzett régió helyreállítása és az ősi hazájukba való vándorlásuk folytatódott. Ebből született meg 1948-ban az új Izrael Állam. Így tekintve 1914-ben, 2520 év után kezdődött el az események láncolata, amely e

bibliai és történelmi nép nemzeti függetlenségéhez vezetett.

A pogányok ideje

Izrael 1914 óta tartó felszabadulásának teljes jelentőségét jobban megérthetjük, ha figyelembe vesszük Jézus jövendölését, akit a mai vezető zsidók többsége kiemelkedő tanítóként és prófétaként ismer el. Tanítványai a jelen korszak végéről kérdezték. Jézus válasza részben így hangzott: „Jeruzsálemet a pogányok tapossák, amíg a pogányok ideje véget nem ér.” (Lukács 21:24). E prófécia idején a zsidó nemzetet, amelyet szimbolikusan „Jeruzsálemnek” neveztek, a pogányok „taposták”, és ez addig folytatódott, amíg „a pogányok ideje” véget nem ért.

Egybeesve Izrael utolsó királyának 606-ban történt megdöntésével, Dániel próféta, értelmezve egy prófétaí álmod, amelyet az Úr adott a babiloni királynak, négy világhatalom egymást követő sorrendjét jövendölte meg, kezdve Babilonnal. A második ezek közül Médo-Perzsia volt, a harmadik Görögország, a negyedik pedig Róma. A Római Birodalom 1914 előtt létező különböző európai államokra való felosztását a szobor lábujjai jelképezték. Dániel 2:31-45

Dániel így szólt Nebukadneccar királyhoz: „A mennyek Istene neked adott királyságot, hatalmat, erőt és dicsőséget.” (37. vers). Ez nem azt jelenti, hogy Nebukadneccar az Úr trónján ült, mint Izrael

királyai. Egyszerűen csak azt jelentette, hogy Babilontól kezdve Isten nem avatkozott be a pogányok földi uralmába, és hogy a pogányok uralma kiterjedt Isten saját népére, az izraelitákra is.

Ez azonban nem tartott volna örökké. Dániel próféciája rámutatott, hogy ez csak a megosztott Római Birodalom napjainak végéig tart – „ezeknek a királyoknak a napjai”, ahogyan azt a szobor lábujjai ábrázolják (44. vers). Akkor a mennyek Istene felállít egy királyságot, vagy kormányt, amely „örökké fennmarad”. Ez utalás a régóta ígért Messiás királyságára.

Az az időszak, amelyet Jézus „a pogányok idejének” nevezett, egybeesik Izrael nemzeti függetlenségének elvesztésének „hét idejével”. Ez azt jelenti, hogy a pogányok ideje is 1914-ben elérte prófétai végét. A Biblia idővel kapcsolatos próféciai inkább az események kezdetét jelzik, mint azok befejezését. Az 1914-ben kezdődött első világháború a régi Római Birodalom megosztott maradványainak teljes bukását jelentette. Ez vezetett Izrael nemzeti szuverenitásához is.

Izrael ma szabad ország. Az izraelitáknak már van saját kormányuk. Izrael a világ nemzetei között egy nemzet, nem pedig Róma vagy bármely más pogány hatalom vazallusa. Több mint hatmillió zsidó él itt, és Ázsia harmadik legmagasabb életszínvonalával büszkélkedhet. Számos területen a világ vezető országai közé tartozik. Izrael nemzetének is

megvannak a maga nehézségei, 1948 után több háborút is vívott szabadságának megőrzése érdekében. Mindezek ellenére Izrael továbbra is szabad ország, sőt, annyira megerősödött, hogy ma a világ egyik leghatalmasabb nemzetének számít. Az ehhez vezető események Mózes által megjövendölt „hét idő” végén kezdődtek.

Közbeeső események

Az izraeliták népének a nemzetek között való szabadságra emelkedésének időszakában átélt fontos tapasztalatainak sokasága szintén megjövendölt a Bibliában. Az ezt leíró prófétai kifejezések egyike az, hogy Isten „visszahozza” a „fogságukat”. Ez a kifejezés Joél 3:1,2-ben jelenik meg, ahol az Úr azt mondja: „Azokban a napokban és abban az időben, amikor visszahozom Júda és Jeruzsálem fogságát, összegyűjtöm az összes nemzetet, és leviszem őket Jósua-fát völgyébe, és ott pereskedem velük népemért és örökségemért, Izraelért, akiket szétszórtak a nemzetek között, és elosztották földemet.” Fontos megjegyezni, hogy a „fogság” szó ebben a bibliai szakaszban Strong konkordanciája szerint „korábbi jólétet” jelent.

E fejezet 9-14. verseiben a pogány nemzetek háborús gyülekezése van megjövendölve, és a „Jósaft völgye” „a döntés völgyeként” van leírva. E nemzetek gyülekezésében háborúra készülnek, amelyben szimbolikusan szólva a nemzetek „ekéiket kardokká” és „metszőkéseiket lándzsákká”. Ezt

láthattuk 1914-ben kezdődő korszakban, és a prófécia rámutat, hogy ebben az időben fogja az Úr „visszahozni” népének „fogságát”, vagyis korábbi jólétét. Valójában Izrael sikerei és viszonylagos jóléte ebben az időszakban készítette sok nemzetet arra, hogy összefogjanak ellene.

Ugyanilyen figyelemre méltó az a prófécia, amely megemlíti, hogy az Úr „vitába száll a nemzetekkel” népe és földje kapcsán. (Jeremiás 25:31). Joel 3:2 versében említés történik a föld felosztásáról, vagyis megosztásáról. Ez is bekövetkezett, hiszen tudjuk, hogy a pogány nemzetek nem tartották be a Balfour-nyilatkozatban foglalt ígéreteket, és úgy oldották meg a vitákat, hogy Izráelt Isten által ígért földterületének kevesebb mint felére korlátozták. Noha Izrael visszaszerezte a földterület egy részét, még mindig csak annak egy részét ellenőrzi, amelyet Isten adott nekik. 1Mózes 13:14,15

„Félelem” és nem „béke”

Más prófeciák is azt mutatják, hogy Izrael újjágyülekezésének időszaka sok nehézséggel jár majd. Jeremiás így ír: „Eljönnek azok a napok, mondja az Úr, amikor visszahozom fogságból népemet, Izráelt és Júdát, ... és visszatérek őket a földre, amelyet atyáiknak adtam, és birtokolni fogják azt. ... Mert így szól az Úr: Hallottuk a remegés, a félelem hangját, és nem a békességét. ... Jaj, mert az a nap nagy, és nincs hozzá hasonló: ez Jákób

nyomorúságának ideje, de ő megmenekül belőle.”
Jeremiás 30:3-7

Ennek a próféciának a jelentése egyértelmű. Hangsúlyozza, hogy még akkor is, amikor eljött az idő, hogy ezt a történelmi népet visszaadják földjéhez, félelmet és remegést kellett átélniük – hogy ez nem lesz azonnal békés és boldog idő számukra.

Kezdetben a zsidók nagy örömmel fogadták a Balfour-nyilatkozatot és annak későbbi végrehajtását a Nemzetek Szövetségének mandátuma alapján. Ez a mandátum biztosította az izraelitáknak egy otthont az Ígéret Földjén. Nagyon határozott módon megkezdődött visszatérésük hosszú fogságból.

Azután azonban nem sokkal később a németországi, osztrák és lengyelországi zsidókat a Hitler-rezsim kegyetlenül üldözte. Ez az üldözés egyre intenzívebbé vált, és a második világháború évei alatt is folytatódott, amelynek során szinte elképzelhetetlen holokausztra került sor, amelyben 6 millió zsidót öltek meg, és számtalan mások maradtak hajléktalanok.

Eközben az arabok ellenállása miatt az ígéret földjének kapui bezárultak a további bevándorlás előtt – egy olyan időben, amikor ez a szenvedő népnek minden eddiginél nagyobb szüksége volt egy hazára. Valóban „remegő, félelemmel teli hangot” hallottak, és nem a békét.

Egy másik prófécia, amely általánosan ugyanerre a szokatlan körülmények kombinációjára utal, így szól: „Eljönnek azok a napok – mondja az Úr –, amikor már nem azt mondják: „Él az Úr, aki kivitte az izraelitákat Egyiptomból”, hanem azt mondják: „Él az Úr, aki kivitte az izraelitákat az északi földről és az összes országból, ahová száműzte őket. Mert visszaadom őket az őseiknek adott földre. De most sok halászt küldök értük, mondja az Úr, és ők fogják őket. Utána sok vadászt küldök, és ők vadásznak rájuk.” Jeremiás 16:14-16

Ez a prófécia azt jelzi, hogy amikor eljön az idő, hogy az izraeliták visszatérjenek földjükre, erőfeszítéseket fognak tenni, hogy visszatérésre bírják őket. Az Úr azt mondta, hogy „halászokat” küld, hogy „elfogják őket”. Ez valószínűleg beteljesült a cionista szervezet által, amelyet 1896-ban alapított a néhai Theodor Herzl. A halászok csalival vonzzák a halakat, és a cionista szervezet sok éven át rámutatott arra, hogy a zsidóknak miért kellene visszatérniük földjükre, és milyen előnyökkel járna ez számukra.

Ennek ellenére nem sok izraelitát sikerült ezzel a módszerrel rávenni, hogy az Ígéret Földjére menjen, bár ma Herzl nagy tiszteletnek örvend a modern Izraelben. Az egyik legmeghatóbb látnivaló ott a Herzlnek tiszteletére emelt emlékpark. A sírjához vezető kőút a zsidó állam fokozatos fejlődését szimbolizálja. Herzl munkája nem volt hiábavaló.

A prófécia szerint az Úr „vadászokat is küld, akik levadászák őket”. Itt erőteljesebb módszerekre utalnak. Ezek közé kétségkívül tartozik Hitler holokauszt alatti kegyetlen üldözése is. Ez az üldözés egyre intenzívebbé vált, mígnem szinte az összes európai zsidó, akit nem öltek meg, vágyakozni kezdett hazája után, és alig várta, hogy lehetőséget kapjon arra, hogy oda menjen.

Egy másik, ehhez nagyon hasonló prófécia így szól: „Élek én, mondja az Úr Isten, hogy hatalmas kézzel, kinyújtott karral és kiáradó haraggal fogok uralkodni rajtatok: és kihozlak titeket a népek közül, és összegyűjtelek titeket az országokból, ahová szétszóródhattok, hatalmas kézzel, kinyújtott karral és kiáradó haraggal. És elviszlek titeket a népek pusztájába.” Ezékiel 20:33-35

1914 óta sok „harag” nyilvánult meg az izraeliták azon törekvéseivel kapcsolatban, hogy elvándoroljanak a különböző országokból, ahol letelepedtek, és új otthont teremtsenek maguknak az ígért földjén. Ahogy megjósolták, még azok is, akik ott vannak, „a népek pusztájában” vannak, abban az értelemben, hogy a föld minden népével osztoznak az emberi történelem e kaotikus időszakának nyomorúságában és bizonytalanságában. Még nem találtak békét és biztonságot.

Visszahozva a kardtól

Ezekiel próféciájának 38. fejezetében vázlatosan leírják az Izraelben uralkodó, még jövőbeli körülményeket. A népet békében és biztonságban, vagy magabiztosan élőként írja le, akik „visszatértek a kardtól” (8. vers). Ma Izrael, mint a világ többi nemzete között élő nemzet, jelenlegi helyzetének nagy részét háborúk és katonai konfliktusok során érte el, és biztonságát ebben a háborúval fenyegetett világban még mindig katonai erejére támaszkodik.

Ezekiel próféciája azt mutatja, hogy valamikor a földre való visszatérésüket követően egy agresszív hadsereg „északról”, egy „Gog” nevű szimbolikus alak vezetésével, Magog földjéről támadást indít az izraeliták ellen, amely megsemmisülésüket fenyegeti. A prófécia szerint, amikor ez bekövetkezik, Isten beavatkozik népe érdekében, és megszabadítja őket ellenségeiktől. Ez a megszabadítás olyan markáns és nyilvánvaló lesz az Úr részéről, hogy az eredményeként az Ő neve „sok nemzet szeme előtt ismertté válik”. Ezékiel 38:2,14-23

Isten védelmének ezen megnyilvánulásával az izraeliták ráébrednek arra, hogy visszatérésük az ígért földre Isten gondviselésének eredménye. Az Úr megjövendölte: „Így fogom megismertetni szent nevemet népem, Izrael között.” (Ezékiel 39:7). Ettől a ponttól kezdve az izraeliták Istenhez fognak fordulni útmutatásért ügyeikben, és a világ általában tudni

fogja, hogy Isten megszabadította népét, és hogy a Messiás uralkodik felettük.

Az új király

Amikor Izrael utolsó királyát, Zedekia-t megdöntötték, az Úr így szólt: „Vedd le a diadémot, és vedd le a koronát: nem lesz többé olyan, mint volt: az alacsonyak felmagasztaltatnak, a felmagasztaltak pedig megaláztatnak. Felforgatom, felforgatom, felforgatom: a korona nem lesz visszaállítva, amíg el nem jön az, akinek jogosan jár; neki adom” (Ezékiel 21:25-27). Az, „akinek jogosan jár”, Izrael Messiása, aki Zedekia megdöntése után Dávid trónjára ül.

Ézsaiás megjövendölte a Messiás születését és Izrael és a világ feletti uralkodói hatalmát. „Mert gyermek született nekünk, fiú adatott nekünk. A kormányzás az ő vállán nyugszik. És így fogják hívni: Csodálatos Tanácsadó, Hatalmas Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme. Kormányzása és békéje soha nem fog véget érni. Igazságosan és méltányosan fog uralkodni őse, Dávid trónján örökké. A Mennyei Seregek Urának szenvedélyes elkötelezettsége fogja ezt megvalósítani!” Ézsaiás 9:6,7

A Messiásról tovább prófétálva Ézsaiás így írt: „A király igazságosan fog uralkodni, és a fejedelmek ítélettel fognak kormányozni. Akkor az ítélet a pusztában fog lakozni, és az igazságosság a termékeny mezőn marad. Az igazságosság munkája béke lesz, és az igazságosság hatása örök nyugalom

és biztonság. És népem békés lakóhelyen, biztos otthonokban és csendes pihenőhelyeken fog lakozni.” Ézsaiás 32:1,16-18

Egész Izrael

Az Izrael és a világ számára jövőbeni áldásokról alkotott elképzelésünk messze elmaradna a Szentírásban leírt dicsőséges valóságtól, ha ezek az áldások csak azokra korlátozódnának, akik a Messiás uralkodásának idején élnek, vagy akik attól az időtől kezdve születnek. Isten ígéretei egész Izraelnek, az izraeliták minden nemzedékének szólnak. Ezekbe az ígéretekbe beletartozik Theodor Herzl, valamint több ezer cionista társa, akik reménykedtek és fáradoztak Izrael földjének visszaállításáért, még ha most már a halálban is nyugszanak.

A szétszóródás fárasztó száz évei alatt is voltak buzgó, Istent félő zsidók, akik vágyakoztak és imádkoztak Izrael megszabadulásáért a pogány nemzetek alávetettségéből. A jeruzsálemi Siratófal élénken emlékeztet arra a kétségbeesésre, amellyel a szomorú izraeliták elviselték frusztrációjukat, miközben várták a bizonyítékot, hogy Istenük még mindig szereti őket, és időben megszabadítja őket. Azonban ők is mindannyian már a halálban nyugszanak.

Izrael sorsa még a szétszóródás előtt sem volt mindig boldog. Voltak idők, amikor a nemzet bizonyos

mértékű jólétet és békét élvezett, de voltak olyanok is, amikor háborúk és elnyomás sújtotta. Azonban Isten messiási áldásokra vonatkozó ígéretei ezekre is vonatkoztak, mégis meghaltak anélkül, hogy azok beteljesültek volna.

Mózes így szólt a korabeli izraelitákhoz: „Az Úr, a te Istened, fel fog emelni neked egy prófétát, mint én, a te testvéreid közül. Hallgatnod kell rá” (5Mózes 18:15). Ez egy másik ígélet a jövőbeni Messiásról. Azok azonban, akiknek ez az ígélet szólt, mind meghaltak. Ez és más messiási ígérek azonban teljesülni fognak számukra és az izraeliták minden nemzedékének, mert feltámadnak a halálból.

Sok ígélet biztosít minket erről. Mózes Izrael Istenéhez intézett imájában, amelyet a zsoltáros rögzített, így szólt: „Te porrá változtatod az embereket, mondván: Porrá váljatok, halandók!” (Zsoltárok 90:3). Az Úr azt mondta Dániel prófétának, hogy azok, akik „a föld porában alszanak, felébrednek”. (Dániel 12:2). Az összes izraelitának az élet visszaállítását ígéri Ezékiel 16:55. A gyermekek halálból való felébredésének ígéletét Jeremiás 31:15-17 rögzíti.

A Messiás királyságának idejéről Ézsaiás próféta így írt: „Ezért így szól az Úr, aki megváltotta Ábrahámot, Jákób leszármazottainak: Jákób többé nem szegyenkezik, arcuk többé nem sápad el. Amikor meglátják közöttük gyermekeiket, kezem munkáját, szentnek tartják nevemet, elismerik Jákób

Szentjének szentségét, és félelemmel tekintenek Izráel Istenére. A szellemében engedetlenek megértést nyernek, a panaszkodók pedig elfogadják a tanítást.” Ézsaiás 29:22-24

Mint minden bukott és haldokló faj tagja, Jákób arca is elsápadt a betegség és az öregség miatt, és végül meghalt. Ézsaiás prófécijája szerint azonban életre kel, és meglátja „gyermekait”, minden generációt, egészen a jelenig. Akkor az arca nem „sápadt” lesz, mivel az lesz az ígért egészség és örök élet ideje, valamint a béke és a biztonság ideje Jákób és az összes izraeliták, valamint az egész emberiség számára.

Izrael jövőbeli fejedelmei

A már idézett Messiásról szóló próféciaiban Ézsaiás megjövendölte: „A király igazságosan fog uralkodni, és a fejedelmek ítélettel fognak kormányozni.” (Ézsaiás 32:1). A zsoltáros megjövendölte, hogy Izrael „atyái” „hercegek lesznek az egész földön”. (Zsoltárok 45:16). Az Úr megjövendölte: „Visszaállítom a bíróidat, mint az elején, és a tanácsadóidat, mint a kezdetben; utána az igazság városának, a hűséges városnak fogják nevezni.” Ézsaiás 1:26

Ebben az utolsó próféciaiban az izraelitáknak emlékeztetik őket arra, hogy Isten milyen különböző módokon uralkodott felettük. Először Mózes vezetése alatt voltak a segédei, a „tanácsadók”. Aztán volt egy

450 éves időszak, amelyben bírák uralkodtak felettük. Ezt követte a királyok korszaka. Dávid Jeruzsálemben hozta létre kormányát, amelyet fővárosuknak tekintettek. A Messiási kormányzatban lesznek a tanácsadók és a bírák megfelelői, akik a királyt, a Messiást fogják képviselni. Ezek együttesen lesznek ezentúl Izrael „igazság városa, a hűséges város”.

Azok, akik Izrael „fejedelmeiként” szolgálnak, a Messiást képviselve, az egyes nemzedékekből származó ősi hűségesek lesznek, akik méltónak bizonyultak a rájuk ruházott nagy bizalomra. Közülük természetesen kiemelkednek korábbi igazságos vezetőik és prófétáik – „atyáik”. Ők lesznek a legalkalmasabbak a Messiás képviselésére! Ott volt a nagy törvényhozó, Mózes, aki életét adta népének szolgálatában. Ott volt Dániel is, aki héber fogságban Babilonban miniszterelnökként szolgált.

Az Úr utolsó üzenetében Dánielnek így szólt: „Te pedig menj utadon a végéig. Pihenni fogsz, és az idők végén fel fogsz támadni, hogy megkapd a neked fenntartott örökséget” (Dániel 12:13). Az itt említett „napok vége” Isten népének hosszú üldözésének végét jelenti. Az ígélet szerint Dániel visszatér az életbe, és akkor elfoglalja helyét, kétségkívül Izrael fejedelmei között a Messiási kormányban.

A zsoltáros így prófétált: „Isten uralkodik a pogányok [a nemzetek] felett: Isten ül szentségének trónján. A nép fejedelmei összegyűlnek, mégpedig

Ábrahám Istenének népe: mert a föld pajzsa Istené: ő nagyon felmagasztalt.” (Zsoltárok 47:8, 9) A messiási királyságban élő nép „pajzsairól” vagy védelméről tovább olvashatjuk: „Nem ártanak és nem pusztítanak az én szent hegyemen [királyságomban], mert a föld tele lesz az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert.” Ézsaiás 11:9

„Azon a napon” – folytatja Ézsaiás – „Dávid trónjának örököse az egész világ számára az üdvösség zászlaja lesz. A nemzetek hozzá fognak gyűlni, és nyughelye dicsőséges lesz. Azon a napon az Úr másodszor is kinyújtja kezét, hogy visszahozza népének maradékát – azokat, akik Asszíriában, Egyiptomban, Patrosban, Kúsban, Elámban, Sínárban, Hamátban és a tenger szigetein maradtak. Zászlót emel a nemzetek között, és összegyűjti Izrael száműzötteit. Összegyűjti Júda szétszórt népét a föld végéről. Ézsaiás 11:10-12

Azok száma, akik most összegyűltek az Isten által nekik ígért földön, csak egy kis része annak a nagy összességnek, amelyet az Úr végül vissza fog állítani. A Szentírás valóban azt mutatja, hogy a Messiás ezer évig fog uralkodni. Ahogy láttuk, ez idő alatt még azok is életre kelnek, akik most a halál fogságában vannak, mind az izraeliták, mind a pogányok. Izrael és a világ jövője bizonyára dicsőséges lesz – olyan ragyogó, mint Isten ígéretei!

Az Újszövetség megerősítése

Jézus követői számára az Újszövetség az Ószövetség magyarázata és megerősítése, amelynek első öt könyve a zsidók Tórája. Az Újszövetség Jézust mutatja be az ígéret Messiásaként, aki Dávid trónjára ül. (Lukács 1:31-33). Jézus a világ Megváltójaként halt meg, de isteni erő által feltámadt a halálból, megerősítve ezzel hitünket Isten minden ígéretében, hogy a halottakat életre kelti. ApCsel 17:31

Minden zsidó számára alapvető fontosságú az az ígéret, amelyet Isten Ábrahámnak tett, hogy az ő magvából „a föld minden nemzetsége” megáldatik (1Móz 12:3; 22:15-18). Az Újszövetség Jézust mutatja be ennek az ígéretes „magvának” a megáldottjaként. Pál így ír: „Ábrahámnak és az ő magvának tettek ígéretet. Nem azt mondja, hogy „a magoknak”, mintha sokan lennének, hanem „a te magodnak”, ami Krisztus.” Galata 3:16

Az Újszövetség elmagyarázza, hogy Jézus, miután halálával megváltást hozott a világnak, nemcsak feltámadt a halálból, hanem az emberi életnél magasabb szintre emelkedett, így most, az angyalokhoz és a világegyetem nagy Teremtőjéhez hasonlóan, láthatatlan az emberi szem számára. Így ő lesz a világ hatalmas, de láthatatlan uralkodója. Kolossé 1:15; 1 Timóteus 1:17

Pál Krisztus tanítványainak írt levelében így fogalmazott: „Mindannyian, akik Krisztusba keresztkelkettek, Krisztust öltöztettek magatokra. Nincs többé zsidó és görög, nincs többé szolga és szabad, nincs többé férfi és nő, mert mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám magvai vagytok, és az ígélet szerint örökösök.” Galata 3:27-29

Ez egyszerűen azt jelenti, hogy Jézus igazi, önfeláldozó követői azzal a kiváltsággal lesznek megjutalmazva, hogy részesülhetnek az ő szellemi királyságában, és vele együtt részt vehetnek a föld minden családjának megáldásában, ahogyan azt Ábrahámnak megígérte. A Zsidókhoz írt levél 3:1-6-ban Pál apostol elmagyarázza, hogy ahogy Mózes hűségese volt a „házához”, úgy van egy másik „ház”, amelyhez Jézus hűségese, és azok, akik Jézus házában vannak, részesülnek a „mennyei elhívásban”, ami azt jelenti, hogy ők Isten láthatatlan uralkodó házában részei lesznek.

A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében Pál apostol további figyelmet fordít mindkét csoportra. Megnevezi az ókori hűségesei közül sokakat, és felvázolja néhányat azok közül a nehézségek közül, amelyeket elviseltek, hogy méltók legyenek a „jobb feltámadásra” (35. vers). Ehhez hozzáteszi, hogy „ők nélkülünk [a szellemi házból] nem válhatnak tökéletessé” (40. vers). Így, bár az ókori hűségesei Isten szolgálói először bizonyították odaadásukat és alkalmasságukat a Messiási királyságban való

szolgálatra, a halál álmában várniuk kell Ábrahám szellemi „magjának” beteljesülésére, mielőtt a tökéletes életre feltámadnak, hogy megkezdjék munkájukat „a föld minden fejedelmeként”.

A földi „mag” nagyrészt Ábrahám természetes leszármazottaiból áll, míg a szellemi mag zsidókból és pogányokból egyaránt áll majd. Valóban, ez a lehetőség először kizárólag Izráel népének jutott, és miután elutasították Jézust, másokra is kiterjesztették.

Azok számára, akik bármilyen tisztséget betöltenek a Messiási Királyságban, a legfontosabb követelmény a szívből jövő odaadás az Úr iránt, az igazságosság isteni elveinek hűséges követése, amiért hajlandóak lennének meghalni, ha arra hívnák őket. Ez volt az ókori jámborok jellemzője. Igaz volt Jézusra, és igaz minden hűséges követőjére.

A királyság felállítása

A Biblia tanításait csak akkor érthetjük meg világosan, ha figyelembe vesszük és elhiszük a halottak feltámadására vonatkozó számos ígérését. Ha hitünk megragadja ezeket az ígéretek és elhiszi őket, akkor a Biblia biztosítékot és vigaszt nyújtó üzenetet hordoz számunkra. Ez különösen igaz a Messiási királyság felállítására és munkájára vonatkozó prófeciákra.

Ahhoz, hogy a királyság valósággá váljon, először is szükséges volt, hogy Jézus feltámadjon a halálból, mert ő lesz a királyság legfőbb uralkodója. Azután, ahogyan az Újszövetség kinyilatkoztatja, azoknak is feltámadniuk kell a halálból, akik vele együtt részesülnek a királyság szellemi szakaszában. Jézus idejétől napjainkig minden generációban voltak, akik bizonyították, hogy méltók erre a nagy megtiszteltetésre. Erről a csoportról ezt olvassuk: „Boldog és szent az, aki részt vesz az első feltámadásban: [...] ők lesznek Isten és Krisztus papjai, és ezer évig uralkodnak vele.” Jelenések 20:6

Aztán, amint már megjegyeztük, az Ősi Méltóknak, akik az isteni Krisztus emberi képviselői lesznek, szintén fel kell támadniuk a halálból. Jézus így tanúskodott róluk: „Mondom néktek, hogy sokan jönnek majd keletről és nyugatról, és leülnek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában.” (Máté 8:11). Lukács beszámolója ehhez hozzáteszi: „minden próféta”, és elmagyarázza, hogy az emberek északról, délről, keletről és nyugatról jönnek, és leülnek előttük, mint tanítói „Isten országában”. Lukács 13:28,29

A királyság működése

Így fog működni a Messiás királysága, amelyben ő lesz az isteni kinevezésű uralkodó, a király. Azok az izraeliták, akik visszatértek földjükre, és élnek, amikor bekövetkezik az isteni beavatkozás nagy csodája, amely megvédi őket, lesznek az elsők, akik

megkapják az áldás lehetőségét e messiási királyság jótekonny uralma alatt. Azok, akik hűségüket mutatják az új rendszer iránt, engedelmes példájukkal együttműködnek annak áldásainak kiterjesztésében.

Erre vonatkozó prófécia így szól: „Eljön az idő, amikor ti, Júda háza és Izrael háza, akik átok voltatok a pogányok között, Izrael házának átka volt, úgy foglak megmenteni titeket, és áldássá lesztek: ne féljeteK, hanem legyenek erősek kezeitek. Így szól a Mindenható Úr: Ahogyan elhatároztam, hogy csapást hozok rátok, és nem mutattam irgalmat, amikor atyáitok felbosszantottak engem, így szól a Mindenható Úr, úgy most elhatároztam, hogy újra jót cselekszem Jeruzsálemmel és Júdával. Ne féljeteK! Ezeket kell tenneteK: mondjátok meg egymásnak az igazat, és igazságos és helyes ítéletet hozzatok bíróságaitokban; ne szőjeteK gonosz terveket egymás ellen, és ne szeresséteK a hamis esküt. Mindezt gyűlölöm, mondja az Úr. Zakariás 8:13-17

Az itt lefektetett isteni igazságosság elveit, amelyeket az izraelitáknak be kell tartaniuk és követniük kell, hogy megkapják a Messiás áldásait, minden nemzetnek be kell tartania, hogy ők is megkapják a királyság áldásait. Akik ezt megteszik, azok áldottak lesznek, és ugyanúgy részesülnek abban a kiváltságban, hogy együttműködhetnek abban a nagy áldásos tervben, amely végül kiterjed „a föld minden nemzetségére”.

Isten képmására

Egy másik értékes királysági ígéret így szól: „Eljönnek azok a napok, mondja az Úr, amikor új szövetséget kötök Izrael népével és Júda népével. Nem olyan lesz, mint az a szövetség, amelyet őseikkel kötöttem, amikor kézen fogtam őket, hogy kivigyem őket Egyiptomból, mert megszegették a szövetségemet, pedig én férjük voltam, mondja az Úr. Ez az az szövetség, amelyet azután kötök Izrael népével, mondja az Úr. Törvényemet az ő elméjükbe helyezem, és az ő szívükbe írom. Én leszek az ő Istenük, ők pedig az én népem lesznek. Nem tanítják többé egymást, és nem mondják egymásnak: Ismerjétek meg az Urat, mert mindannyian ismernek engem, a legkisebttől a legnagyobbig, mondja az Úr. Mert megbocsátom gonoszságukat, és többé nem emlékszem bűneikre. Jeremiás 31:31-34

Ennek a próféciaának egyik kulcsfontosságú eleme az az ígéret, hogy Isten törvényét az ő népének elméjébe helyezi, és azt a szívükbe írja. Hiszünk abban, hogy ez leírja az ember állapotát Isten képmásaként. Így teremtette Ádámot, és Isten ígérete szerint a Messiási királyság közvetítésével az ember visszatér ehhez a tökéletes állapothoz és az Istennel való közösséghez.

Az ember eredeti teremtésekor hatalmat kapott a föld felett (1Mózes 1:27,28). Ez a hatalom is vissza fog állni. Jézus egyik példabeszédében biztosított minket erről. Leírta, hogy minden nemzet népe

megítéltetik, egyesek kecske-szerű hajlamot mutatnak, míg mások juhokhoz hasonlítanak. Ezeknek a juhoknak azt mondják: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ teremtménye óta számotokra elkészített országot!” Máté 25:34

E példabeszéd tanulmányozása azt mutatja, hogy az embernek adott eredeti uralom örökléséhez szükséges jellemvonás az önzetlen érdeklődés mások iránt. Az önzés az emberiségre nézve végzetes csapás volt az ember bukott állapotának minden évszázadában. A Messiási királyság berendezkedése alatt a szeretet felváltja az önzést. Akkor az Isten által Mózes révén az ókori Izráelnek adott Törvény teljes jelentése felismerésre és elfogadásra kerül, mint az egész emberiség életének szabálya. Mózes megadta ennek a törvénynek a valódi jelentését, amikor azt mondta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből”, és „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”. Mózes 5. könyve 6:5; Mózes 3. könyve 19:18

Ha az igazságosság ilyen mércéje lesz az irányadó elv az egész emberiség életében, miután megváltottak az eredendő bűntől és visszaállították az élet tökéletességét, milyen dicsőséges hely lesz ez a föld! Isten mércéjével összhangban azok, akik elegendő időt kaptak arra, hogy pozitívan reagáljanak a királyság rendelkezéseire, de nem hajlandók engedelmeskedni és együttműködni, nem maradhatnak életben, mert a halál továbbra is a

szándékos bűn büntetése lesz. Ez azt jelenti, hogy semmi sem fogja megzavarni a helyreállított faj boldogságát. ApCsel 3:22,23

Bár a csodálatos messiási királyság ígéreteinek nagy része elsősorban az izraelitáknak szól, a Biblia biztosít minket arról, hogy azok minden nemzet népén is beteljesednek, mert Izrael volt az, akit Isten a világ prototípusaként használt. Az ígéret földjére visszagyűlt izraeliták lesznek az elsők, akik élvezhetik az áldásokat, de az egész emberiség részesül Isten irgalmában és szeretetében.

Mindennek helyreállítása

Isten minden prófétája ékesszólóan jövendölte meg azokat az áldásokat, amelyek a Messiás királyságának közvetítésével mind a zsidókra, mind a pogányokra várnak. Az Újszövetségben Péter apostol azt az időszakot, amikor ezek a próféciák beteljesülnek, „mindennek helyreállításának idejének” nevezi, és hozzáteszi: „Isten ezt mondotta minden szent prófétájának száján keresztül a világ kezdete óta”. ApCsel 3:20,21

Amikor Péter így összefoglalta a Messiás királyságának áldásairól szóló prófétai tanúságtételek jelentését, zsidó hallgatósághoz szólt, ezért hozzátette: „Ti vagytok a próféták gyermekei és az Isten által atyáitokkal kötött szövetség gyermekei, amelyben így szólt Ábrahámhoz: És a te magodban

áldottak lesznek a föld minden nemzetségei.” ApCsel 3:25

Itt Péter elmagyarázza, hogy Isten Ábrahámnak tett ígéretét, miszerint megáldja a föld minden nemzetségét, mindennek „visszaállításával” fogja beteljesíteni. Tudjuk, hogy Isten esküvel megerősítette ígéretét Ábrahám atyának, és Péter azt mondja nekünk, hogy azt minden szent prófétájának bizonyosságtételével is megerősítette.

A visszaállítás azt jelenti, hogy visszaállítják a korábbi állapotot, és a legfontosabb dolog, amit vissza kell állítani az embereknek, az az élet. Mivel megszegték az isteni törvényt, első szüleink elvesztették az örök élet kiváltságát, és gyermekeik tökéletlenek és halandók lettek. Azóta a bűn és a halál uralkodik a földön, és kimondhatatlan fájdalmat és szenvedést okoz minden nemzet népének.

Dávid próféta ezt a hosszú emberi szenvedés időszakát leírta, és sírósos éjszakának nevezte. Isten prófétájaként azonban Dávid hozzáadta a jó hírt, hogy „reggelre öröm jön”. (Zsoltárok 30:5). Más szóval, a bűn és a halál csapása nem marad örökre.

Izajás, Isten másik szent prófétája, a jövőbeli „helyreállítás idejét” olyan napként írta le, amikor a világ lakói már nem mondják, hogy betegek. (Izajás 33:24). Izajás azt is írta, hogy akkor a vakok szeme megnyílik, és a süketek füle megnyílik. (Ézsaiás 35:5). Ezenkívül azt is írta, hogy az emberek házakat

építenek és laknak bennük, szőlőket ültetnek és azok gyümölcsét eszik. Ézsaiás 65:21,22

Valóban, Izrael és a világ jövője fényes. A földet az Úr dicsősége tölti be. (Habakuk 2:14). Nem lesz többé háború, sem háborús félelem. Mindenki gazdasági és kulturális biztonságban él majd, amint azt a prófécia is szimbolizálja, amely szerint mindenki a saját szőlőfája és fügefája alatt fog lakni. Mikeás 4:1-4

Az egyetlen és dicsőséges eredménye annak a világkormányának, hogy béke lesz Isten és az ember között, valamint az emberek között, és az egész emberiség tisztelni és betartani fogja a Teremtő igazságos törvényeit. Dávid próféta ezt eloquensen megjósolta. Idézzük:

„Az igazság a földből fakad, és az igazságosság mosolyog le az égből. Igen, az Úr árasztja áldásait. Földünk bőséges termést hoz. Az igazságosság előfutárként jár előtte, előkészítve az utat lépteinek.” Zsoltárok 85:11-13